

MARNOTRAWIĆ (1) *vb impf*

1 sg praes marnotrąwię.

Sł stp brak, Cn s.v. marnuję, Linde XVIII w.

Trwonić, marnować: Prodigio. Rozpraszam márnítrawię. Мącz 6а; [márnítrawię/ Prodigio, dilapido, decoquo. Volck LII]. Cf MARNIE »marnie trawić«.

Cf MARNOTRAWIĄCY, MARNOTRAWIENIE

ZCh